

sygn. akt II **K 317/16**

1 Ds 98/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy II Wydział Karny w Brzegu w składzie:

Przewodniczący: SSR Monika Juzwiszyn

Protokolant: st. sek. sąd. Monika Wcisło

W obecności oskarżyciela publicznego z PR Brzeg – nieobecny

Po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2016 r. w Brzegu

sprawy

S. S. (1) (S.)

s. W. i B. zd. S.

ur. (...) w W.

Oskarżonego o to, że:

W dniu 12 stycznia 2016 r. w B., woj. (...), na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...), kierując samochodem osobowym marki S. o nr rej. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, iż jadąc z kierunku ul. (...), nie zachował szczególnej ostrożności, w momencie wykonywania manewru skrętu w lewo w ul. (...), w wyniku czego potracił znajdująca się na oznakowanym przejściu dla pieszych, przechodzącą z prawej strony jezdni, na lewa stronę, pieszą T. K., powodując w ten sposób nieumyślnie wypadek drogowy, w wyniku czego piesza doznała obrażeń ciała w postaci : złamania szyjki kości udowej prawej oraz złamania podkrętarzowego kości udowej prawej, które to obrażenia naruszyły funkcję narządów jej ciała na okres powyżej dni siedmiu

tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego **S. S. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 177 § 1 k.k. wymierza mu karę **6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**,

II. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej w pkt I wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 1 (jednego) roku,

III. na podstawie art. 46 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego obowiązek zapłaty nawiazki na rzecz pokrzywdzonej T. K. w wysokości 1.000 zł (jednego tysiąca złotych) tytułem zadośćuczynienia za naruszenie czynności narządu ciała,

IV. na podst. art. 627 kpk zasądza od oskarżonego S. S. (1) na rzecz oskarżycielki posiłkowej T. K. kwotę 360 zł tytułem poniesionych wydatków,

V. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 882 zł tytułem zwrotu kosztów procesu i opłatę w wysokości 120 zł.

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w materiale dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12.01.2016 około godziny 11.45 oskarżony S. S. (1), kierował samochodem marki S. (...) o nr rej (...) drogą z kierunku ul. (...) w kierunku ulicy (...) w B.. Razem z nim w samochodzie znajdowała się jego J. T.. W tym czasie drogą szła prawidłowo piesza T. K.. Kiedy oskarżony wykonywał manewru skrętu w lewo w ulicę (...) z ul. (...) na skutek niezachowania szczególnej ostrożności nie ustąpił pierwszeństwa przejścia pieszej, która wtedy znajdowała się w okolicy środka jezdni na oznakowanym przejściu na pieszych przechodząc z prawej strony jezdni na lewą. W wyniku zachowania oskarżanego doszło do potrącenia pieszej, która w wyniku zderzenia doznała obrażeń ciała

Oskarżony jadąc po łuku w lewo od początku wyznaczonych pasów przejścia dla pieszych znajdującego się na ulicy (...) do miejsca zderzenia z pieszą, pokonał drogę około 20m. Czas przejazdu wynosił wtedy około 3,5s. Piesza weszła na przejście kiedy kierujący oskarżony stał jeszcze na ulicy (...). Znajdując się na ulicy (...) oskarżony mógł widzieć całe przejście znajdujące się na ulicy (...), czyli to po którym przechodziła piesza. Mógł też widzieć znaczny odcinek biegnącego po prawej stronie tej ulicy chodnika i ludzi nim poruszających się. Skoro nie dostrzegł pieszej pokrzywdzonej znajdującej się na przejściu oznacza to, że mało uważnie obserwował

W zachowaniu na jezdni pieszej nie można dopatrzeć się nieprawidłowości, które pozwoliłyby uznać, że przyczyniła się do zaistniałego zdarzenia. Wchodząc na przejście w zasięgu jej wzroku nie poruszały się żadne pojazdy, miała ona prawo zakładać ze stojący na ul. (...) samochód kierowany przez oskarżonego nie będzie stanowił dla niej zagrożenia. Będąc natomiast w połowie przejścia w nie była w stanie ustąpić przejazdu jadącemu wprost na nią samochodowi kierowanemu przez oskarżonego.

Do zdarzenia doszło w terenie zabudowanym, w porze dziennej. Jezdnia była śliska i mokra.

W wyniku zdarzenia w pojeździe oskarżonego powstało otarcie na pokrywie komory silnika z lewej części pojazdu.

Dowód: zeznania świadka T. K., k 102

częściowe zeznania świadka J. T. , k. 102

częściowe wyjaśnienia oskarżonego, k. 101

szkic miejsca zdarzenia, k. 15

protokół oględzin pojazdu, k. 5-6

protokół oględzin miejsca zdarzenia, k17-18

dokumentacja fotograficzna, k. 21-24

opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego, k. 46-54

W wyniku działania oskarżonego T. K. doznała obrażeń ciała w postaci: złamania szyjki kości udowej prawej oraz złamania podkrętarzowego kości udowej prawej, które to obrażenia naruszyły funkcje narządów ciała na okres powyżej dni siedmiu .

Z. K. wniosła o 10 000 złotych zadośćuczynienia za doznaną przez niego krzywdę. Z ubezpieczenia otrzymała on kwotę 8 800 złotych.

Dowód: dokumentacja lekarska, k. 32,

opinia biegłego lek. med. D. K., k.34-35

zeznania świadka T. K., k 102

Oskarżony jest kawalerem. Nie ma nikogo na utrzymaniu. Posiada wykształcenie wyższe jest fizjoterapeutą. Nie był dotychczas karany. Obecnie pracuje z dochodem około 2800 złotych miesięcznie. W swoich wyjaśnieniach przyznał się częściowo do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Dowód: dane, k.60

karta karna, k. 25

wyjaśnienia oskarżonego, k.101

Sąd zważył co następuje:

Wina i sprawstwo oskarżonego, w ocenie Sądu, nie budzą wątpliwości.

Sąd swoje przekonanie oparł przede wszystkim na zeznaniach T. K., zeznaniach J. T. oraz na dowodach z dokumentów: szkicu miejsca zdarzenia, protokole oględzin miejsca zdarzenia, dokumentacji lekarskiej, protokole oględzin pojazdu jak i opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego, opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej na okoliczność stopnia ciężkości stwierdzonych obrażeń ciała u pokrzywdzonych oraz karcie karnej oskarżonego.

Zauważyć należy, iż treść zeznań w/w świadków jest jasna i pełna. Świadkowie ci szczegółowo podali okoliczności zdarzenia w szczególności jak zachowywał się oskarżony bezpośrednio przed zdarzeniem jak i przebieg samego wypadku. Sąd zwrócił uwagę na drobne rozbieżności w treści tych zeznań jednakże zauważyć należy, iż zdarzenie miało charakter dynamiczny, a każda z osób obserwujących zdarzenie znajdowała się w innym miejscu stąd ich obserwacje mogły się nieznacznie różnić, nie czyniąc jednak ich niewiarygodnymi. Nadto zeznania świadków, wskazanych w stanie faktycznym uzasadnienia, przedstawiają pełny obraz zdarzenia. Mając zatem na uwadze treść zeznań w/w świadków, ale również pozostałe dowody żadną miarą w sprawie nie występują żadne okoliczności, które wskazywałyby na wyłączenie winy i sprawstwa oskarżonego co do przypisanego mu czynu. Nadto zauważyć należy, że gdyby oskarżony należycie obserwował drogę i dostrzegł pieszą to uniknąłby wypadku. Bezpośrednią zatem przyczyną wypadku było zatem poruszanie się oskarżonego, który nie zachował szczególnej ostrożności w wyniku czego potrafił pieszą. Zresztą sam oskarżony nie kwestionuje kolejności zdarzeń i swojego zachowania podczas wypadku. Podważał on jednak, że w wyniku zderzenia nie mogły u pokrzywdzonej powstać tak poważne obrażenia ciała. W tym zakresie jego wyjaśnienia Sąd przyjął jako niewiarygodne uznając je za dozwoloną linię jego obrony. Przeczą bowiem temu zeznania pokrzywdzonej, która jak podała nie miała żadnych obrażeń ciała przed wypadkiem jak i opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej.

Zauważyć należy, iż wypadek drogowy popełniony przez sprawcę, który nie zachował zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym jest zawsze czynem nieumyślnym. Podstawą do przypisania zawinienia sprawcy wynika z niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach. Sąd przyjął, mając na uwadze okoliczności zdarzenia, iż oskarżony naruszył nieumyślnie zasady ruchu drogowego. Za stanowiskiem takim przemawia fakt, iż oskarżony miał obowiązek należytej obserwacji przedpola i zachowania szczególnej ostrożności, a w konsekwencji zauważyć idącą pieszą i ustąpić jej pierwszeństwa

W kwestii ustalenia rodzaju i ciężkości stwierdzonych u pokrzywdzonej obrażeń ciała Sąd oparł się na opinii biegłego lek. med. oraz także na wiarygodnych, zdaniem Sądu, zeznaniach pokrzywdzonej jak i dokumentacji medycznej.

Mając powyższe na uwadze oskarżony poprzez to, że w dniu 12 stycznia 2016 r. w B., woj. (...), na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...), kierując samochodem osobowym marki S. o nr rej. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, iż jadąc z kierunku ul. (...), nie zachował szczególnej ostrożności, w momencie wykonywania manewru skrętu w lewo w ul. (...), w wyniku czego potrafił znajdującą się na oznakowanym przejściu

dla pieszych, przechodzącą z prawej strony jezdni, na lewa stronę, pieszą T. K., powodując w ten sposób nieumyślnie wypadek drogowy, w wyniku czego piesza doznała obrażeń ciała w postaci : złamania szyjki kości udowej prawej oraz złamania podkłętarzowego kości udowej prawej, które to obrażenia naruszyły funkcję narządów jej ciała na okres powyżej dni siedmiu

tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k w zachowaniem swoim wyczerpał znamiona czynu z art.177§1kk

W przedmiotowej sprawie istnieją podstawy do przypisania winy oskarżonemu. W czasie popełnienia czynu osiągnął on wiek uzasadniający odpowiedzialność karną, popełnił przestępstwo nieumyślne, a w sprawie brak jakichkolwiek podstaw faktycznych do przyjęcia wobec oskarżonego okoliczności wyłączających winę.

Wymierzając oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności Sąd kierował się dyrektywami sądowego wymiaru kary bacząc by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz aby spełniała wobec oskarżonego swe cele wychowawcze i zapobiegawcze.

Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd również wziął pod uwagę, iż oskarżony na etapie postępowania wyraził skruchę i żal z powodu swego postępowania. Sąd również wziął pod uwagę, iż oskarżony swoim zachowaniem w sposób nieumyślny naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Jako okoliczności łagodzące Sąd wziął niekaralność oskarżonego..

Z uwagi na fakt, iż oskarżony nie był dotąd karany Sąd zawiesił wykonanie oskarżonemu orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 1 roku.

Sąd oparł się przede wszystkim na względach prognostycznych, bowiem całokształt

dotychczasowego postępowania oskarżonego uzasadnia przyjęcie, iż będzie on w przyszłości przestrzegać porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa, pomimo nieodizolowania jej od społeczeństwa. Zdaniem Sądu orzeczenie tego środka probacyjnego jest wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary.

Tak orzeczona kara jest, zdaniem Sądu, karą sprawiedliwą która unaocznia oskarżonemu naganność jego postępowania jak i uniknięcia popełnienia przestępstwa w przyszłości.

Na podstawie art. 46§2 kk Sąd orzekł na rzecz pokrzywdzonej nawiązkę w kwocie 1000 złotych Mając powyższe na uwadze powstałe obrażenia u pokrzywdzonej jej ból i cierpienie Sąd uznał, że orzeczona kwota na tym etapie postępowania jest adekwatna. Na marginesie zauważyć należy, iż wyrok orzekający obowiązek zapłaty nawiazki nie ma powagi rzeczy osądzonej ani co do roszczeń, o których nie orzeczono, ani co do tych, o których orzeczono, lecz nie po myśli pokrzywdzonego i że możliwe jest dochodzenie wspomnianych roszczeń w późniejszym postępowaniu cywilnym. Zgodnie z art. 366 k.p.c., powaga rzeczy osądzonej powstaje bowiem tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia. W przypadku zaś orzeczenia komentowanego środka oraz wszczęcia późniejszego postępowania cywilnego istnieje co prawda tożsamość przedmiotów sporu, ale inna jest podstawa prawna, choć ta sama jest podstawa faktyczna. Dodatkowo nie można stracić z pola widzenia tego, że pokrzywdzona otrzymała już kwotę 8 800 złotych z tytułu wypadku.

Pozostałe rozstrzygnięcia uzasadniają powołane przepisy